

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ.

GABRIEL MOUREY :

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

I

Ἀπάνω στίς σκηνές τὸ φεγγαρίσιο φῶς
Πλανιέται σὰν τὸ χιόνι.
Ἀσπρη καὶ δροσερὴ εἶν' ἡ σελήνη...
Ἀπόμακρα χαρούμενες τραγουδοῦν φωνές.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὁλόρτη, ἀνεβαίνει μιὰ καπνιά
Ὅμοια μὲ μιὰ λόγχη, ποὺ ἀνθίζει
Στὴν κορφὴ τῆς τὸ κλειστὸ λουλουδι
Ἐνὸς ἄστρου... Ἡ νύχτα χαμογελάει.

Ἐγώ, κλαίω. Ὡ οἱ φωνές αὐτές, πέρα ἐκεῖ, οἱ χαρούμενες φωνές
Ποὺ τραγουδοῦν ἀνάμεσα στὴ λάμψη
Τοῦ μυστηριώδικου φεγγαριοῦ,
Αὐτὲς οἱ φωνές!... Κ' ἡ σιγαλιὰ ὅταν αὐτὲς σωπαίνουν!
Σελήνη, τοῦ κάκου τὰ φλογισμένα χέρια μου βυθίζω
Στὸ χιόνι τοῦ φωσιοῦ σου,
Τὸ αἷμα μου καίει. Ὑπάρχει πάρα πολλὴ ὁμορφιά
Στὴν καρδιὰ τούτης τῆς νυχτιάς ποὺ, μόνη μου, θαυμάζω.
Καὶ γονατίζω ὅπως γονατίζει κανεὶς μέσα σὲ ναό...
Καὶ κλαίω ἀπὸ ἀγωνία κ' ἡδονή...

II

Γιατί νὰ μὴν εἶσαι κοντά μου, ἀπόψε! Τὰ στήθη μου εἶνε δροσάτα
Ὅπως οἱ ὁπῶρες
Ποῦχει κανεὶς δρέψει
Στὸ φεγγαρόφωτο καὶ πού, πολὺν καιρὸν ὕστερα
Ποὺ τοὺς ἔχει φάει τὴ σάρκα,
Κρατεῖ στὰ χεῖλη του τὴ φωτεινὴ τους γέψη...

Γιατί νὰ μὴν εἶσαι σιμά μου, ἀπόψε! Τὸ στόμα μου εἶνε ζεστό,
Ὅπως, τὸ μεσημέρι, ἡ καρδιὰ τῶν ρόδων
Ποῦχουνε πολὺ γλήγωρα ξανθίσει,
Ὅπου τὰ σμαραγδένια ἔντομα
Κρύβονται καὶ κοιμοῦνται
Ἀπὸ τὸν ἥλιο μεθυσμένα...

Γιατί νὰ μὴν εἶσαι κοντά μου, ἀπόψε! Τρελλή 'νε ἡ ψυχὴ μου
Σὰν τὸ μικρὸ πουλάκι
Ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ πετάει
Καὶ βλέπει, στὸν καθρέφτη μέσα τῶν νερῶν,
Καὶ κάτω ἀπ' τὸ γαλάζιον οὐρανό,
Διπλὲς τίς πύρινες φτεροῦγες του...

III

Στὰ βράδυα τὰ κακόκαιρα, τῶν γιασεμιῶν ἡ εὐωδιὰ
 Εἶνε μεθυστικὴ τόσο πού δίνει τὴ ζάλη
 Καὶ πού, ὥς ὁ ἄνεμος μὲ τὰ βάρβαρα χέρια του
 Σαλέψει, στίς ἄκρηδες τῶν μακρῶν κλαριῶν
 Πού λυγίζοννε, τὰ λουλουδένια μάτσα τους, ὁ κήπος ὅλος.
 Σὰ μέσα σ' ἓνα παραλήρημα,
 Εὐτὺς μεθάει ἀπὸ πόθο κι' ἀπὸ ἀγάπη.

ὦ! πόσον εἶμαι χαμένη κι' ἀδύναμη, ὀλομόναχη
 Μέσα σὲ τούτῃ τῇ σκιά! Πάνωθ' ἀπὸ τὴν κεφαλὴ μου
 Σαλεύει, σὰν ἓνα μεγάλο σάβανο
 Πού τὸ διαπερνοῦν ἀστραπές, ὁ οὐρανὸς αὐτὸς τῆς καταιγίδας.
 Πνίγουμ' ἀναπνέοντας τὴν ἀπαλὴ καὶ νοτισμένη ἀνάσα,
 ὦ πολυαγαπημένε μου,
 Τοῦ κήπου πού λειποψυχαίει...
 ὦ! πότε, πότε λοιπὸν θὰ βρεθεῖς κοντά μου;

Πότε πάνω σὸ στήθος μου θέλω σὲ νοιώσει;
 Πότε στὰ μπράτσα μου μέσα θὲ νὰ σὲ σφίξω;
 Μ' ἐπαναληπτικούς χτύπους ὁ ἀέρας ἀγριεύει...
 Θὲ νὰ ἔρτεις, ναί, θάρτεῖς
 Μέσα σὲ μιὰ στήλη ἀπὸ φωτιά
 Ἰδιὸς ἓνας Θεός!

Εἶσ' ὁ τρομερὸς καὶ τρυφερὸς Θεός μου.
 Κι' ἂν ἦταν ἀκόμη σὲ στάχτη νὰ μὲ καταντήσει
 Τ' ἀγκάλιασμά σου, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς μου.
 Σὲ φωνάζω, σὲ θέλω, σὲ ποθῶ!

IV

Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, πολυαγαπημένε μου: φεύγα· ὄχι, μεῖνε.
 Κι' ἄς ἀγγίξω
 Καὶ πάλι τὰ μαλλιά σου, κι' ἄς αἰστανθῶ τὸ στόμα σου
 Νὰ ξαναλύνει κάτω ἀπ' τὸ δικό μου... Μεῖνε.

Δὲν ἄκουσες;... Φοβοῦμαι
 Εἶνε κάποιος πίσωθε μας πού μᾶς παραφυλάει...
 ὦ, ἂν μὲ τὸ χρυσὸ δρεπάνι του

Ὁ χάρος,
 Ὅμοια μὲ δυὸ στάχνα,
 Μ' ἓνα του κίνημα μᾶς θέριζε καὶ τοὺς δυό, πές!
 Φοβοῦμαι.

Ξανὰ τὸ στόμα σου! Μὴ φεύγεις πιά... Πεθαίνω, πεθαίνω...

V

Τοῦ ἥλιου τὰ βέλη, σκίζοντας τὴν πράσινη σκιά
 Τοῦ κήπου, διαπερνοῦν τὴ σάρκα μου,

Καὶ στὸ ἀπὸ ρόδα κόκκινα τοῦτο κρεβάτι
Ποὺ ἀναπαύουμαι,
Μεθυσμένη ἀκόμα ἀπ' τὸ πολυδύναμο κι' ὀλόγλυκο κρασί
Τῆς ἀγάπης σου, λαφασμένη μὲ καρφώνουν.

Μόλις ποὺ μισοζῶ, αἰστάνουμαι μόλις ποὺ ὑπάρχω,
Δὲν εἶμαι πιά παρὰ ἓν' ἀντικείμενο μακρόφρετο
Ποῦ, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ πυρὰ τῆς φυλακῆς μου κάγκελα
Δυσκολεύουμαι
Νὰ διακρίνω, ὦ ! τόσο μικρό, στὸν ὀρίζοντα.

Τί συντελιέται λοιπὸν ἐντός μου ;
Δὲν εἶνε πιά τὰ μάτια μου ποὺ βλέπουν,
Δὲν εἶνε πιά τὰ χέρια μου ποὺ ἀγγίζουν,
Οὔτε τ' αὐτιά μου ποὺ ἀκοῦν, οὔτε τὸ στόμα μου
Ποὺ ἔχει κρατήσει τὴ γέψη τῶν φιλιῶν σου
Καὶ τῆς ἄγριας χαρᾶς
Ποὺ ὡς τὰ βάρη τοῦ εἶνε μου μοῦχουνε χύσει.
Παύω νὰ εἶμαι ἡ Λεῖλα ! κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ
Τῆς φωτιᾶς ποὺ μὲ πλημμυρίζει καὶ διαπερνάει
Σκορπίζουμαι, ἐγώ...

Ἀγαπημένε μου, ἀπόψε, σὰ θὰ ξανάρτεις,
Θὲ νᾶβρεις

Ἄδεις τὸ κρεβάτι τῶν ρόδων ὅπου τὰ βέλη
Τοῦ θείου τοξότη μ' ἔχουν καρφώσει,
Μὰ ἀπὸ τίς νωπὲς ἀκόμα πληγὰς
Τῶν λουλουδιῶν ποὺ τὰ χρυσὰ βέλη ἔχουν τρυπήσει,
᾽Ω ἄγριε καὶ γενναιοκάρδε νικητὴ μου,
Θὰ μαζέψεις τῆς καρδιᾶς μου τὸ αἷμα.

VI

Μιὰν ἡμέρα, ἡμέρες δύο, ἡμέρες τρεῖς... Δὲν ἔχει ξανάρτει !
Μάταια, κάθε βράθυ, ἄπλωσα

Πρὸς σένα τὰ μπράτσα μου, ἐμίανα τὴν ἱερὴ νύχτα
Μὲ τίς φωνές μου, στραμπούληξα
Σκληρὰ τὰ χέρια καί, ἀπελπισμένη,
Ἔσκισα μὲ τὰ νύχια μου

Τὴ σάρκα μου ποὺ ἀγαποῦσες... δὲν ξαναῆρτες !

Κι' ὅμως ἐξακολουθῶ
Νὰ εἶμαι ὀλοδική σου ! Δὲν εἶνε μέσα μου,
Πολυαγαπημένε μου, οὔτε μιὰ γωνιά ποὺ νὰ μὴ βρίσκεσαι
Πάντοτ' ἐκεῖ ! Σὲ φέρνω ἀπάνω μου !
Μὲ τὴ σάρκα μου, μὲ τὸ αἷμα μου, μὲ τὴν πνοή μου, σ' ἀγαπῶ,
Σ' ἀγαπῶ τρελλά !
Εἶσ' ἡ χαρὰ καὶ τὸ μαρτύριο μου...
᾽Ω ; λυπήσου με
Καὶ ξαναγύρισε κοντά μου.